

قانون نمونه کمیسیون حقوق تجارت بین‌الملل سازمان ملل متحد راجع به ورشکستگی فرامرزی^۱

پیشگفتار مترجم

توسعه روبه‌رشد تجارت و سرمایه‌گذاری بین‌المللی موجب گردیده که معاملات، چهره برون‌مرزی یافته و در بسیاری از موارد، افراد اموالی در کشورهای مختلف داشته باشند. هنگامی که شخص بدهکار ورشکسته، اموالی در بیش از یک کشور داشته باشد یا طلبکاران او از کشورهای مختلف باشند، ورشکستگی، «ورشکستگی فرامرزی» تلقی می‌گردد. از آن‌جا که قوانین کشورها درخصوص ورشکستگی، اغلب در مورد دعاوی فرامرزی ناقص هستند، در برخورد با دعاوی ورشکستگی فرامرزی معمولاً رویکردهای غیرهماهنگ و نامناسبی اتخاذ می‌شود که نجات و بازسازی^۲ بنگاه‌های تجاری دچار مشکلات مالی را دشوار یا غیرممکن می‌سازد و مانع از مدیریت منصفانه و کارآمد ورشکستگی فرامرزی می‌گردد. از طرف دیگر، انجام اعمال متقلبانه و کلاهبردانه از طرف بدهکاران ورشکسته، به‌ویژه از طریق مخفی کردن، پراکنده ساختن یا انتقال اموال خود به کشورهای خارجی، بر ضرورت همکاری و هماهنگی بیش‌تر بین دادگاه‌ها و مدیران تصفیه از کشورهای مختلف برای انجام رسیدگی‌های ورشکستگی جمعی و حفاظت از منافع تمام طلبکاران در کشورهای درگیر می‌افزاید.

بر این اساس، کمیسیون حقوق تجارت بین‌الملل سازمان ملل متحد (آنسیترا)^۳ در سال ۱۹۹۷ قانون نمونه‌ای را درخصوص ورشکستگی فرامرزی تدوین و تصویب کرد و به کشورها

۱. متن انگلیسی این سند از پایگاه اینترنتی:

<http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N98/76/4/77/PDF/N9876477.pdf?OpenElement>

برگرفته شده و توسط خانم فهیمه مرادی دانشجوی کارشناسی‌ارشد حقوق تجارت بین‌الملل دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی به فارسی برگردانده شده است. moradi.fahimeh@yahoo.com

2. Reorganization

3. United Nations Commission on International Trade Law (UNCITRAL)

پیشنهاد داد که با درج آن در قوانین ملی خود به ایجاد هماهنگی و یکنواختی در برخورد با دعاوی ورشکستگی فرامرزی کمک کنند.

این قانون، قانونی شکلی یا آیینی است که رویه‌های یک نظام ورشکستگی کارآمد، نوین و منصفانه را نشان می‌دهد و درحالی‌که به تفاوت‌های قوانین شکلی ملی احترام می‌گذارد، در مقام تحمیل یکنواختی ماهوی در قوانین ورشکستگی نیست و بر همین اساس، با درج عباراتی با قلم ایرانیک در مواد مختلف، از کشورها می‌خواهد به قوانین ماهوی راجع به ورشکستگی خود اشاره کنند. با این حال لازم است به منظور تحصیل سطح قابل قبولی از هماهنگی و امنیت حقوقی، کشورها در فرایند درج این قانون نمونه در نظام حقوقی خود حداقل تغییر ممکن را در مقررات آن به عمل آورند تا علاوه بر ایجاد هماهنگی، قانون ملی آن‌ها از شفافیت لازم برای استناد اشخاص خارجی برخوردار باشد.

این قانون، از یک مقدمه و پنج فصل تشکیل شده است. اهداف یاد شده در مقدمه این سند به درک بهتر و تفسیر آن کمک می‌کنند. هم‌چنین در این قانون با اعطای اختیاراتی به نماینده خارجی به شرح مذکور در قسمت «تعاریف»، شناسایی رسیدگی ورشکستگی خارجی و پیش‌بینی آثار مترتب بر آن، مقرر کردن نظامی شفاف درخصوص حق طلبکاران خارجی برای شروع یا شرکت در یک رسیدگی ورشکستگی در کشور تصویب‌کننده این قانون نمونه، اعطای اختیار به دادگاه‌های ملی برای همکاری مؤثرتر با دادگاه‌ها و نمایندگان خارجی و پیش‌بینی موارد لازم در مورد رسیدگی‌های هم‌زمان نسبت به یک بدهکار، راه‌حل‌های نوین، مؤثر و قابل ملاحظه‌ای در رسیدگی‌های ورشکستگی فرامرزی ارائه شده است. در این قانون، رسیدگی ورشکستگی اعم از رسیدگی با هدف بازسازی و رسیدگی به منظور تصفیه اموال و امور بدهکار است و اشخاص حقیقی و حقوقی را در برمی‌گیرد.

لازم به ذکر است به منظور کاربرد مؤثرتر این قانون نمونه از سوی قانونگذاران ملی، «راهنمای تصویب»^۴ آن نیز از سوی آنسیترال تهیه شده است.^۵

تصویب این قانون نمونه از سوی کشورهایایی که در حال حاضر با موارد متعددی از ورشکستگی فرامرزی مواجهند و نیز کشورهایایی که خواهان کسب آمادگی به منظور برخورد با

4. Guide to Enactment of the UNCITRAL Model Law on Cross-Border Insolvency

۵. آنسیترال در سال ۲۰۰۴ به تنظیم و تدوین «راهنمای قانونگذاری درخصوص حقوق ورشکستگی» با هدف کمک به ایجاد چارچوب قانونی مؤثر و کارآمدی که مشکلات مالی بدهکاران را نیز در نظر بگیرد، پرداخته است. این راهنما، بیش‌تر به منظور تقویت تدوین و تصویب نظام‌های ورشکستگی کارآمد ملی در مورد شرکت‌ها ایجاد شد. هم‌چنین این کمیسیون ملل متحد، در سال ۲۰۰۹ به تصویب «راهنمای عملی در مورد همکاری در ورشکستگی فرامرزی» مبادرت کرده که دربردارنده اطلاعاتی برای قضات و وکلای در حوزه ورشکستگی، در رابطه با جوانب عملی همکاری و ارتباطات بین کشورها در دعاوی ورشکستگی فرامرزی است.

دعاوی ورشکستگی فرامرزی هستند، مفید خواهد بود. هم چنین با توجه به آن که لایحه اصلاح قانون تجارت که هنوز در دست بررسی است متضمن مقرراتی درباره جنبه‌های فرامرزی ورشکستگی نیست و نظر به گستردگی روابط تجاری اشخاص ایرانی با کشورهای خارجی و لزوم اتخاذ موضعی هماهنگ در جهت حمایت از منافع طلبکاران بدهکار ورشکسته، به نظر می‌رسد توجه به این قانون نمونه از سوی کسانی که به بررسی این لایحه می‌پردازند به منظور تدوین هرچه جامع‌تر قانون تجارت جدید ایران ضروری است.

قطعه‌نامه مصوب مجمع عمومی سازمان ملل متحد

[بر اساس گزارش کمیته ششم (۵۲/۶۴۹/الف)]

۵۲/۱۵۸. قانون نمونه کمیسیون حقوق تجارت بین‌الملل سازمان ملل متحد راجع به ورشکستگی فرامرزی

مجمع عمومی،

- با یادآوری قطعه‌نامه خود به شماره ۲۲۰۵ (XXI) مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۶۶ که به موجب آن، کمیسیون حقوق تجارت بین‌الملل سازمان ملل متحد را با این مأموریت ایجاد کرد که به پیشبرد هماهنگ‌سازی و یکنواختی روبه‌رشد حقوق تجارت بین‌الملل بپردازد و در آن راستا، منافع تمامی اشخاص، به‌خصوص مردم کشورهای در حال توسعه را در توسعه همه‌جانبه تجارت بین‌الملل در نظر بگیرد،
- با توجه به آن که افزایش تجارت و سرمایه‌گذاری فرامرزی، منجر به بروز بیش‌تر مواردی می‌شود که در آن، مؤسسات تجاری و افراد، اموالی در بیش از یک کشور داشته باشند،
- هم چنین نظر به آن که وقتی بدهکاری با اموالی در بیش از یک کشور، موضوع یک رسیدگی ورشکستگی قرار می‌گیرد، اغلب نیازی فوری به همکاری و هماهنگی فرامرزی در نظارت و اداره اموال و امور بدهکار ورشکسته وجود دارد،
- با ملاحظه آن که هماهنگی و همکاری ناکافی در دعاوی ورشکستگی فرامرزی، امکان نجات بنگاه‌های تجاری دچار مشکلات مالی اما دارای قابلیت بقا را کاهش می‌دهد، مانع مدیریت منصفانه و کارآمد ورشکستگی‌های فرامرزی می‌شود، احتمال مخفی ماندن یا پراکنده شدن اموال بدهکار را افزایش می‌دهد و مانع از بازسازی یا تصفیه اموال و امور بدهکاران، که بیش از همه به حال طلبکاران و دیگر اشخاص ذینفع از جمله بدهکاران و کارمندان آنان سودمند خواهد بود، می‌گردد،
- با لحاظ آن که بسیاری از کشورها، فاقد چارچوبی قانونی برای ایجاد امکان یا تسهیل هماهنگی و همکاری فرامرزی مؤثر هستند،

- با پذیرش آن که قانونگذاری منصفانه و هماهنگ از نظر بین‌المللی درخصوص ورشکستگی فرامرزی که به نظام‌های شکلی و قضایی ملی احترام گذارد و از سوی کشورهای با نظام‌های حقوقی، اجتماعی و اقتصادی مختلف قابل قبول باشد، به توسعه تجارت بین‌الملل و سرمایه‌گذاری کمک خواهد کرد،

- با ملاحظه آن که به مجموعه‌ای از مقررات قانونی نمونه و هماهنگ از نظر بین‌المللی درخصوص ورشکستگی فرامرزی نیاز است تا به کشورها در روزآمد کردن قوانینشان در زمینه ورشکستگی فرامرزی کمک کند،

۱. *قدردانی خود را از کمیسیون حقوق تجارت بین‌الملل سازمان ملل متحد، به خاطر تکمیل و تصویب قانون نمونه راجع به ورشکستگی فرامرزی که پیوست قطعنامه حاضر است، ابراز می‌دارد؛*
۲. *از دبیرکل درخواست می‌کند متن این قانون نمونه را همراه با راهنمای تصویب آن، که توسط دبیرخانه تهیه شده است، به دولت‌ها و نهادهای ذینفع ارسال کند؛*

۳. *توصیه می‌کند تمام کشورها، قوانین خود را درخصوص جنبه‌های فرامرزی ورشکستگی بازنگری کنند تا مشخص سازند که آیا آن قوانین، اهداف یک نظام ورشکستگی نوین و کارآمد را برآورده می‌کنند یا نه و در آن بازنگری، با در نظر گرفتن نیاز به قانونگذاری هماهنگ از نظر بین‌المللی که بر موارد ورشکستگی فرامرزی حاکم باشد، به این قانون نمونه توجه شایان کنند؛*
۴. *هم چنین توصیه می‌کند که تمام تلاش‌ها برای تضمین آن که این قانون نمونه همراه با راهنمای آن مورد شناسایی و دسترسی عموم قرار گیرد، به کار گرفته شود.*

جلسه عمومی هفتاد و دوم

۱۵ دسامبر ۱۹۹۷

پیوست

قانون نمونه کمیسیون حقوق تجارت بین‌الملل سازمان ملل متحد راجع به ورشکستگی فرامرزی مقدمه

هدف قانون حاضر، فراهم آوردن سازوکارهای مؤثر به منظور برخورد با دعاوی ورشکستگی فرامرزی است، به گونه‌ای که موجب ترویج اهداف ذیل گردد:

الف) همکاری بین دادگاه‌ها و دیگر مراجع صالح این کشور^۶ و کشورهای خارجی درگیر در دعاوی ورشکستگی فرامرزی؛
ب) اطمینان (امنیت)^۷ حقوقی بیش‌تر برای تجارت و سرمایه‌گذاری؛
ج) مدیریت منصفانه و کارآمد ورشکستگی‌های فرامرزی که از منافع تمامی طلبکاران و دیگر اشخاص ذینفع، از جمله بدهکار حفاظت کند؛
د) حفظ و به حداکثر رساندن ارزش اموال بدهکار؛
هـ) تسهیل نجات بنگاه‌های تجاری دچار مشکلات مالی و به آن وسیله حمایت از سرمایه‌گذاری و حفاظت از اشتغال.

فصل اول) مقررات عمومی

ماده ۱. قلمرو اعمال

۱. قانون حاضر، در موارد ذیل اعمال می‌شود:

- الف) در این کشور، از سوی یک دادگاه خارجی یا نماینده خارجی در ارتباط با یک رسیدگی خارجی درخواست کمک شود؛ یا
- ب) در یک کشور خارجی، در ارتباط با یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد]^۸ درخواست کمک شود؛ یا
- ج) یک رسیدگی خارجی و یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] نسبت به یک بدهکار به طور همزمان در حال انجام باشد؛ یا
- د) طلبکاران یا دیگر اشخاص ذینفع در یک کشور خارجی، نسبت به درخواست شروع یا شرکت در یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] ذینفع باشند.
۲. قانون حاضر، نسبت به رسیدگی مربوط به [برخی انواع موجودیت (اشخاص حقوقی)]، مانند بانک‌ها یا شرکت‌های بیمه که موضوع نظام ورشکستگی خاصی در این کشور هستند، مشخص گردند و این‌که این کشور می‌خواهد (آن‌ها را) از شمول قانون حاضر استثناکند^۹ اعمال نمی‌گردد.

۶. در این سند، منظور از «این کشور»، کشور تصویب‌کننده این قانون نمونه است (پاراگراف ۵۸ راهنمای تصویب سند (م)).
زیرنویس‌هایی که با علامت (م) مشخص شده‌اند، یادداشت‌های تحقیقی مترجم هستند.

۷. در این متن، واژگان داخل پرانتز به منظور روانی کلام، از سوی مترجم اضافه شده‌اند (م).

۸. برای سهولت درک مفهوم، توصیه می‌شود به جای این عبارت، «قوانین داخلی کشور تصویب‌کننده درخصوص ورشکستگی» در نظر گرفته شود (م).

۹. علت استثنا کردن اشخاصی مانند بانک‌ها یا شرکت‌های بیمه از شمول این قانون نمونه، این است که در صورت ورشکسته شدن چنین اشخاصی، حفاظت از منافع افراد زیادی ضرورت پیدا می‌کند. هم چنین ورشکستگی این اشخاص مستلزم انجام

ماده ۲. تعاریف

از نظر قانون حاضر:

الف) «رسیدگی خارجی» یعنی یک رسیدگی جمعی قضایی یا اداری در یک کشور خارجی بر طبق قانون راجع به ورشکستگی، از جمله یک رسیدگی موقت، که در آن رسیدگی اموال و امور بدهکار، با هدف بازسازی یا تصفیه، موضوع کنترل یا نظارت یک دادگاه خارجی قرار می‌گیرند؛

ب) «رسیدگی خارجی اصلی» یعنی رسیدگی خارجی‌ای که در کشوری که مرکز منافع اصلی بدهکار است، صورت می‌پذیرد؛

ج) «رسیدگی خارجی غیراصلی» یعنی یک رسیدگی خارجی، غیر از رسیدگی خارجی اصلی، که در کشوری صورت می‌گیرد که بدهکار در آنجا محل تجاری در معنای قسمت «و» از ماده حاضر دارد؛

د) «نماینده خارجی» یعنی یک شخص یا نهاد، از جمله شخص منصوب‌شده بر مبنایی موقت، که در یک رسیدگی خارجی مجاز است بازسازی یا تصفیه اموال یا امور بدهکار را اداره یا به عنوان نماینده آن رسیدگی خارجی اقدام کند؛

ه) «دادگاه خارجی» یعنی یک مرجع قضایی یا دیگر مرجع صالح برای کنترل یا نظارت بر یک رسیدگی خارجی؛

و) «محل تجاری» یعنی هر محل فعالیتی که بدهکار در آنجا با نیروی انسانی و کالا یا خدمات، به طور دائم به انجام فعالیت اقتصادی می‌پردازد.^{۱۰}

ماده ۳. تعهدات بین‌المللی این دولت^{۱۱}

هرگاه قانون حاضر با یکی از تعهدات این دولت، ناشی از هر معاهده یا شکل دیگری از توافق که این دولت همراه با دولت یا دولت‌های دیگر طرف آن است، تعارض پیدا کند، الزامات آن معاهده یا توافق حاکم خواهد بود.^{۱۲}

اقداماتی فوری است. به همین دلیل، در بسیاری از کشورها، نظام ورشکستگی خاصی در مورد این اشخاص پیش‌بینی می‌شود (پاراگراف ۶۱ راهنمای تصویب سند) (م).

۱۰. مسلم است که کشور تصویب‌کننده این قانون نمونه، در صورت لزوم می‌تواند اصطلاحات دیگری مانند «بازسازی» یا «شخص یا نهاد اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه» را نیز در این قسمت از قانون ملی خود تعریف کند (پاراگراف ۶۷ راهنمای تصویب سند) (م).

۱۱. از آنجا که در این ماده، سخن از تعهدات بین‌المللی دولت است، واژه «state» در اینجا «دولت» ترجمه شده است (م).

۱۲. این ماده، بیانگر «اصل اولویت تعهدات بین‌المللی بر حقوق داخلی یک دولت» است (پاراگراف ۷۶ راهنمای تصویب سند) (م).

ماده ۴. [دادگاه یا مرجع صالح]^{۱۳}

اعمال مورد اشاره در قانون حاضر در رابطه با شناسایی رسیدگی‌های خارجی و همکاری با دادگاه‌های خارجی باید توسط [دادگاه، دادگاه‌ها، مرجع یا مراجع صالح برای انجام آن اعمال در کشور تصویب‌کننده مشخص گردند] انجام پذیرد.

ماده ۵. اعطای اختیار به [عنوان شخص یا نهاد/اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] برای اقدام در یک کشور خارجی [عنوان شخص یا نهاد/اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] مجاز است که در یک کشور خارجی از جانب رسیدگی‌ای به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] به گونه‌ای که قانون خارجی قابل اعمال تجویز می‌کند،^{۱۴} اقدام کند.

ماده ۶. استثنای نظم عمومی

هیچ چیز در قانون حاضر مانع از آن نمی‌شود که دادگاه از اقدام به موجب این قانون امتناع ورزد، اگر آن اقدام آشکارا^{۱۵} مغایر با نظم عمومی این کشور باشد.

ماده ۷. کمک بیش‌تر به موجب قوانین دیگر

هیچ چیز در قانون حاضر، اختیار دادگاه یا [عنوان شخص یا نهاد/اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] را در فراهم آوردن کمک بیش‌تر برای نماینده خارجی به موجب دیگر قوانین این کشور محدود نمی‌کند.

ماده ۸. تفسیر

در تفسیر قانون حاضر، باید به منشأ بین‌المللی آن و نیاز به تقویت یکنواختی در اعمال آن و رعایت حسن نیت توجه گردد.

۳۱. کشوری که در آن، برخی از اعمال مربوط به رسیدگی‌های ورشکستگی به مقامات رسمی یا نهادهای منصوب دولت واگذار شده است، ممکن است بخواهد در ماده ۴ یا جای دیگری در فصل اول، مقرر ذیل را درج کند: «هیچ چیز در قانون حاضر، بر مقررات لازم‌الاجرا در این کشور درخصوص صلاحیت [عنوان شخص یا نهاد منصوب دولت وارد شود] تأثیر نخواهد داشت.»

۴۱. در این ماده، به روشنی مشخص می‌گردد که دامنه اختیار چنین مقامی برای اقدام در یک کشور خارجی، به قانون و دادگاه‌های آن کشور خارجی بستگی دارد (پاراگراف ۸۵ راهنمای تصویب سند) (م).

۵۱. درج واژه «آشکارا» در این ماده، برای تأکید بر این امر است که با توجه به نبود تعریفی یکسان و مشخص از مفهوم «نظم عمومی»، استثنائات آن باید به صورت مضیق تفسیر شوند (پاراگراف‌های ۸۷ و ۸۹ راهنمای تصویب سند) (م).

فصل دوم) حق مراجعه نمایندگان و طلبکاران خارجی به دادگاه‌های این کشور ماده ۹۵. حق مراجعه مستقیم

نماینده خارجی حق دارد به طور مستقیم به دادگاهی در این کشور مراجعه کند.

ماده ۱۰. صلاحیت محدود

صرف این واقعیت که یک درخواست به موجب قانون حاضر از سوی نماینده‌ای خارجی به دادگاهی در این کشور تقدیم شده است، نماینده خارجی اموال و امور خارجی بدهکار را در معرض صلاحیت دادگاه‌های این کشور، به منظوری غیر از آن چه در آن درخواست مورد نظر بوده است، قرار نمی‌دهد.^{۱۶}

ماده ۱۱. درخواست شروع رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] از سوی یک نماینده خارجی

نماینده خارجی حق دارد شروع یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] را درخواست کند، مشروط بر آن که شرایط شروع چنین رسیدگی‌ای به طریق دیگر محقق شده باشد.^{۱۷}

ماده ۱۲. شرکت نماینده خارجی در رسیدگی‌ای به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد]

در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی، نماینده خارجی حق دارد در رسیدگی مربوط به همان بدهکار به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] شرکت کند.^{۱۸}

۶۱. این ماده، به طور دقیق مشخص می‌کند که صرف درخواست شناسایی یک رسیدگی خارجی از سوی نماینده خارجی، به دادگاه کشور تصویب‌کننده، صلاحیت رسیدگی به تمام اموال بدهکار را اعطا نمی‌کند و در واقع، دادگاه کشور تصویب‌کننده تنها صلاحیت رسیدگی به مسائل مورد درخواست از سوی نماینده خارجی را دارد (پاراگراف ۹۴ راهنمای تصویب سند (م)).

۷۱. این حق به نماینده خارجی یک رسیدگی خارجی، اعم از اصلی و غیراصلی، اعطا شده است. ضمن آن که حق درخواست شروع یک رسیدگی ورشکستگی در کشور تصویب‌کننده از سوی نماینده یک رسیدگی خارجی منوط به شناسایی مقدم آن رسیدگی خارجی نیست (پاراگراف ۹۹ راهنمای تصویب سند (م)).

۸۱. حق شرکت نماینده خارجی در رسیدگی در حال انجام در کشور تصویب‌کننده (نسبت به همان بدهکار)، به وی اهلیت تقدیم دادخواست یا درخواستی درخصوص حفاظت، نقد کردن یا تقسیم اموال آن بدهکار یا درخواست همکاری با رسیدگی خارجی را اعطا می‌کند (پاراگراف ۱۰۰ راهنمای تصویب سند (م)).

ماده ۱۳. حق مراجعه طلبکاران خارجی به رسیدگی ای به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد]

۱. با رعایت بند ۲ ماده حاضر، طلبکاران خارجی نسبت به شروع یا شرکت در یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] دارای همان حقوقی هستند که طلبکاران در این کشور از آن‌ها برخوردارند.

۲. بند ۱ ماده حاضر، بر طبقه‌بندی دعاوی در یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] تأثیر ندارد؛ جز آن‌که دعاوی طلبکاران خارجی نباید در طبقه پایین‌تری نسبت به [طبقه دعاوی عمومی غیرممتاز مشخص گردد، درحالی‌که مقرر می‌شود که یک دعوی خارجی، در صورتی‌که دعوی محلی مشابه آن (مانند دعوی جریمه یا دعوی پرداخت مؤجل) درجه‌ای پایین‌تر از دعاوی عمومی غیرممتاز داشته باشد، باید در درجه‌ای پایین‌تر از دعاوی عمومی غیرممتاز طبقه‌بندی گردد] قرار گیرند.^{۱۹}

ماده ۱۴. ابلاغ به طلبکاران خارجی در مورد یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد]

۱. هرگاه به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] باید به طلبکاران در این کشور ابلاغ گردد، چنین ابلاغی باید به طلبکاران شناخته‌شده‌ای هم که در این کشور نشانی ندارند، صورت پذیرد. دادگاه می‌تواند دستور دهد که به منظور ابلاغ به هر طلبکاری که هنوز نشانی او معلوم نیست، اقدامات مناسب انجام گیرد.^{۲۰}

۲. چنین ابلاغی باید به طور جداگانه به طلبکاران خارجی صورت پذیرد، مگر این‌که دادگاه تشخیص دهد که بنا بر شرایط موجود، شکل دیگری از ابلاغ مناسب‌تر است. نیابت قضایی یا دیگر تشریفات مشابه لازم نیست.

۳. هرگاه شروع یک رسیدگی باید به طلبکاران خارجی ابلاغ گردد، آن ابلاغ باید:

الف) دوره زمانی معقولی را برای طرح دعاوی بیان و مکان طرح آن‌ها را نیز مشخص کند؛

۹۱. کشور تصویب‌کننده، ممکن است بخواهد متن زیر را جایگزین بند ۲ ماده ۱۳ کند:

«۲. بند ۱ ماده حاضر، بر طبقه‌بندی دعاوی در یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] یا بر استثنا کردن دعاوی مالیاتی و تأمین اجتماعی خارجی از چنین رسیدگی‌ای تأثیر ندارد. با وجود این، دعاوی طلبکاران خارجی غیر از موارد مربوط به تعهدات مالیاتی و تأمین اجتماعی نباید در طبقه پایین‌تری نسبت به [طبقه دعاوی عمومی غیرممتاز مشخص گردد، درحالی‌که مقرر می‌شود که یک دعوی خارجی، در صورتی‌که دعوی محلی مشابه آن (مانند دعوی جریمه یا دعوی پرداخت مؤجل) درجه‌ای پایین‌تر از دعاوی عمومی غیرممتاز داشته باشد، باید در درجه‌ای پایین‌تر از دعاوی عمومی غیرممتاز طبقه‌بندی گردد] قرار گیرند.»

۲۰. علاوه بر ماده ۱۳، در این ماده هم بر رفتار برابر و غیر تبعیض‌آمیز با طلبکاران خارجی تأکید می‌شود (پاراگراف‌های ۱۰۳، ۱۰۴ و ۱۰۶ راهنمای تصویب سند (م)).

ب) به این که آیا طلبکاران با وثیقه لازم است دعاوی تضمین شده (دارای وثیقه) خود را اقامه کنند، اشاره کند؛^{۲۱}

ج) دربرگیرنده سایر اطلاعاتی باشد که لازم است به موجب قانون این کشور و دستورات دادگاه در چنین ابلاغی به طلبکاران درج شود.

فصل سوم) شناسایی یک رسیدگی خارجی و قرار ماده ۱۵. درخواست شناسایی یک رسیدگی خارجی

۱. نماینده خارجی می‌تواند از دادگاه، شناسایی رسیدگی خارجی‌ای را درخواست کند که در آن منصوب شده است.

۲. درخواست شناسایی باید همراه باشد با:

الف) تصویر مصدق تصمیم مبنی بر شروع آن رسیدگی خارجی و انتصاب آن نماینده خارجی؛

یا

ب) یک گواهی از سوی دادگاه خارجی که مؤید وجود آن رسیدگی خارجی و انتصاب آن نماینده خارجی باشد؛ یا

ج) در صورت نبود مدارک مورد اشاره در قسمت‌های «الف» و «ب»، هر مدرک دیگری که درخصوص وجود آن رسیدگی خارجی و انتصاب آن نماینده خارجی از نظر دادگاه قابل قبول باشد.

۳. درخواست شناسایی، هم چنین باید همراه با اعلامیه‌ای باشد که تمام رسیدگی‌های خارجی مربوط به آن بدهکار را که نماینده خارجی از آن‌ها آگاه است، مشخص سازد.^{۲۲}

۴. دادگاه می‌تواند ترجمه مدارک تهیه‌شده در تأیید درخواست شناسایی را به زبان رسمی این کشور درخواست کند.^{۲۳}

۱۲. از آن‌جا که در برخی از نظام‌های حقوقی، چنین فرض می‌شود که طلبکار با وثیقه، با طرح دعوی در یک رسیدگی ورشکستگی، وثیقه خود را ساقط می‌کند و به عکس، در برخی دیگر از نظام‌های حقوقی، عدم طرح دعوی از سوی چنین طلبکاری، موجب اسقاط وثیقه او تلقی می‌گردد، توصیه می‌شود که کشور تصویب‌کننده در این قسمت از بند ۳ ماده ۱۴ قید کند که در چنین ابلاغی باید به آثار مترتب بر طرح یا عدم طرح دعاوی تضمین شده (دارای وثیقه) نیز تصریح گردد (پاراگراف ۱۱۱ راهنمای تصویب سند) (م).

۲۲. اطلاع دادگاه از رسیدگی‌های خارجی، بیش از آن که برای اتخاذ تصمیم درخصوص خود شناسایی لازم باشد، برای صدور قرار به نفع آن رسیدگی خارجی ضرورت دارد؛ چراکه دادگاه برای صدور قرار متناسب با دیگر رسیدگی‌های ورشکستگی باید از تمام رسیدگی‌های خارجی که در کشورهای مختلف نسبت به یک بدهکار در حال انجام است، مطلع گردد (پاراگراف ۱۱۷ راهنمای تصویب سند) (م).

۲۳. اعمال این حق از سوی دادگاه، چنان‌چه موجب تسریع در اتخاذ تصمیم در مورد شناسایی شود، مفید به نظر می‌رسد (پاراگراف ۱۱۹ راهنمای تصویب سند) (م).

ماده ۱۶. فروض مرتبط با شناسایی

۱. اگر تصمیم یا گواهی مورد اشاره در بند ۲ ماده ۱۵، نشان‌دهنده این باشد که آن رسیدگی خارجی، رسیدگی‌ای در معنای قسمت «الف» از ماده ۲ است و این که آن نماینده خارجی، شخص یا نهادی در معنای قسمت «د» از ماده ۲ است، دادگاه می‌تواند چنین فرض کند.^{۲۴}
۲. دادگاه می‌تواند فرض کند که مدارک تسلیم‌شده در تأیید درخواست شناسایی معتبر هستند، خواه (آن مدارک) قانونی شمرده شده باشند خواه نه.^{۲۵}
۳. در نبود دلیل خلاف، محل کار ثبت‌شده بدهکار، یا اقامتگاه عادی او در مورد یک فرد، مرکز منافع اصلی بدهکار فرض می‌شود.

ماده ۱۷. تصمیم بر شناسایی یک رسیدگی خارجی

۱. با رعایت ماده ۶ یک رسیدگی خارجی باید مورد شناسایی قرار گیرد، اگر:
(الف) آن رسیدگی خارجی، رسیدگی‌ای در معنای قسمت «الف» از ماده ۲ باشد؛
(ب) نماینده خارجی درخواست‌کننده شناسایی، شخص یا نهادی در معنای قسمت «د» از ماده ۲ باشد؛
(ج) آن درخواست، مطابق با الزامات بند ۲ ماده ۱۵ باشد؛
(د) آن درخواست، به دادگاه مورد اشاره در ماده ۴ تسلیم شده باشد.
۲. رسیدگی خارجی باید (به صورت زیر) مورد شناسایی قرار گیرد:
(الف) به عنوان یک رسیدگی خارجی اصلی، اگر در کشوری در حال انجام باشد که مرکز منافع اصلی بدهکار است؛ یا
(ب) به عنوان یک رسیدگی خارجی غیراصلی، اگر بدهکار در آن کشور خارجی محل تجاری در معنای قسمت «و» از ماده ۲ داشته باشد.
۳. در مورد درخواست شناسایی یک رسیدگی خارجی باید در نزدیک‌ترین زمان ممکن اتخاذ تصمیم گردد.
۴. مقررات مواد ۱۵، ۱۶، ۱۷ و ۱۸ مانع از اصلاح یا انتفای شناسایی نمی‌شوند، اگر اثبات گردد که مبانی آن شناسایی به طور کلی یا جزئی وجود نداشته‌اند یا دیگر وجود ندارند.

۴۲. این بند به آن معناست که اگر مدارک مورد اشاره در بند ۲ ماده ۱۵، مؤید آن رسیدگی خارجی و نماینده خارجی باشد، دادگاه الزامی به انجام تحقیق بیش‌تر در این خصوص ندارد (م).
۵۲. منظور از اصطلاح «قانونی شمردن» (با معادل انگلیسی legalization)، تشریفات است که به موجب آن، نماینده سیاسی یا کنسولی کشوری که سند باید در آن صادر شود، اعتبار امضا، سمت شخص امضاکننده و یا هویت مهر یا تمبر روی سند را گواهی می‌کند (پاراگراف ۱۱۳ راهنمای تصویب سند) (م).

ماده ۱۸. اطلاعات بعدی

از زمان ثبت درخواست شناسایی رسیدگی خارجی، نماینده خارجی باید فوراً دادگاه را از موارد ذیل مطلع سازد:

الف) هر تغییر اساسی در وضعیت رسیدگی خارجی شناسایی شده یا وضعیت انتصاب نماینده خارجی؛

ب) هر رسیدگی خارجی دیگری نسبت به همان بدهکار که نماینده خارجی از آن مطلع می‌گردد.^{۲۶}

ماده ۱۹. قراری که ممکن است در صورت درخواست شناسایی یک رسیدگی خارجی صادر شود

۱. از زمان ثبت درخواست شناسایی تا وقتی که نسبت به آن درخواست اتخاذ تصمیم می‌شود، دادگاه می‌تواند، در صورت درخواست نماینده خارجی، چنانچه (صدور) قرار برای حفاظت از اموال بدهکار یا منافع طلبکاران ضرورت داشته باشد،^{۲۷} قراری با ماهیت موقت صادر کند که دربردارنده موارد ذیل باشد:

الف) توقیف اجرای حکم علیه اموال بدهکار؛

ب) سپردن اداره یا نقد کردن تمام یا بخشی از اموال بدهکار که در این کشور قرار دارند، به نماینده خارجی یا شخص دیگر تعیین شده از سوی دادگاه، تا از ارزش اموالی که به حسب ذات یا به دلیل شرایط دیگر، فاسدشدنی، مستعد کاهش ارزش، یا به طریق دیگری در معرض خطر هستند، محافظت گردد؛

ج) هر قرار مورد اشاره در قسمت‌های «ج»، «د» و «ز» از بند ۱ ماده ۲۱ که در ذیل می‌آید.

۲. [در رابطه با ابلاغ، مقرراتی درج شود (یا به مقررات لازم‌الاجرا در کشور تصویب‌کننده

اشاره گردد).^{۲۸}]

۶۲. این قسمت از ماده ۱۸، تعهد مقرر شده برای نماینده خارجی در بند ۳ ماده ۱۵ را نسبت به زمان پس از درخواست شناسایی نیز توسعه می‌دهد (پاراگراف ۱۳۴ راهنمای تصویب سند) (م).

۷۲. چنین قراری که در زمان درخواست شناسایی قابل صدور است، برخلاف قرار موضوع ماده ۲۱، فقط در موارد ضروری صادر می‌شود (پاراگراف ۱۳۵ راهنمای تصویب سند) (م).

۸۲. عبارت قید شده در پرانتز در متن اصلی سند آمده است (م).

۳. هنگامی که در مورد درخواست شناسایی تصمیم گرفته شود، (اعتبار) قرار صادر شده به موجب ماده حاضر خاتمه می‌یابد، مگر آن که به موجب قسمت «و» از بند ۱ ماده ۲۱، (آن قرار) تمدید شود.^{۲۹}

۴. دادگاه می‌تواند از صدور قرار به موجب ماده حاضر امتناع ورزد، اگر (صدور) چنین قرارى موجب مداخله در اداره یک رسیدگی خارجی اصلی گردد.

ماده ۲۰. آثار شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی

۱. در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی که رسیدگی خارجی اصلی است:
الف) شروع یا ادامه دعاوی فردی یا رسیدگی‌های فردی مربوط به اموال، حقوق، تعهدات یا مسئولیت‌های بدهکار متوقف می‌شود؛
ب) اجرای حکم علیه اموال بدهکار متوقف می‌گردد؛
ج) حق انتقال، رهن یا هرگونه واگذاری هر یک از اموال بدهکار معلق می‌شود.^{۳۰}
۲. قلمرو و اصلاح یا خاتمه توقیف و تعلیق مورد اشاره در بند ۱ ماده حاضر منوط به [به مقررات قانون کشور تصویب‌کننده درخصوص ورشکستگی که نسبت به استثنائات، محدودیت‌ها، اصلاحات یا خاتمه توقیف و تعلیق مورد اشاره در بند ۱ ماده حاضر اعمال می‌گردند، اشاره شود] است.

۳. قسمت «الف» از بند ۱ ماده حاضر، بر حق شروع دعاوی یا رسیدگی‌های فردی، تا حدی که برای حفظ یک ادعا علیه بدهکار ضروری است، تأثیری ندارد.^{۳۱}
۴. بند ۱ ماده حاضر، بر حق درخواست شروع یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] یا حق طرح دعاوی در چنین رسیدگی‌ای تأثیری ندارد.

۹۲. قرار صادر شده به موجب ماده ۱۹، قرارى موقت است که اعتبار آن با اتخاذ تصمیم در مورد شناسایی خاتمه می‌یابد (پاراگراف ۱۳۹ راهنمای تصویب سند) (م).

۳۰. برخلاف دو ماده ۱۹ و ۲۱ که ناظر بر صدور قرار به صلاحدید دادگاه هستند و رسیدگی‌های خارجی اصلی و غیراصلى را در برمی‌گیرند، ماده ۲۰ بیانگر آثاری است که فقط در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی - نه غیراصلى - به طور خودبه‌خود ایجاد می‌شوند (پاراگراف ۱۴۱ راهنمای تصویب سند) (م).

۳۱. این بند، صرفاً شروع یک دعاوی فردی را، تا حدی که برای حفظ آن ادعا علیه بدهکار ضرورت دارد و مانع از آن می‌شود که آن ادعا مشمول مرور زمان گردد، تجویز می‌کند و به محض این که آن ادعا حفظ گردید، دعوی متوقف می‌شود (پاراگراف ۱۵۱ و مستفاد از پاراگراف ۱۵۲ راهنمای تصویب سند) (م).

ماده ۲۱. قراری که ممکن است در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی صادر شود

۱. در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی، چه اصلی چه غیراصلی، هرگاه برای حفاظت از اموال بدهکار یا منافع طلبکاران ضرورت داشته باشد، دادگاه می‌تواند، با درخواست نماینده خارجی، قرار مناسبی صادر کند^{۳۲} که دربردارنده موارد ذیل باشد:
الف) توقیف شروع یا ادامه دعاوی فردی یا رسیدگی‌های فردی مربوط به اموال، حقوق، تعهدات یا مسئولیت‌های بدهکار، تا حدی که به موجب قسمت «الف» از بند ۱ ماده ۲۰ متوقف نشده باشند؛
ب) توقیف اجرای حکم علیه اموال بدهکار، تا حدی که به موجب قسمت «ب» از بند ۱ ماده ۲۰ متوقف نشده باشد؛
ج) تعلیق حق انتقال، رهن یا هرگونه واگذاری هر یک از اموال بدهکار، تا حدی که این حق به موجب قسمت «ج» از بند ۱ ماده ۲۰ معلق نشده باشد؛
د) مقرر کردن تحقیق از شهود، اخذ دلیل یا ارائه اطلاعات مربوط به اموال، امور، حقوق، تعهدات یا مسئولیت‌های بدهکار؛
هـ) سپردن اداره یا نقد کردن تمام یا بخشی از اموال بدهکار که در این کشور قرار دارند، به نماینده خارجی یا شخص دیگر تعیین شده از سوی دادگاه؛
و) تمدید قرار صادرشده به موجب بند ۱ ماده ۱۹؛
ز) صدور هر قرار دیگری که درخواست آن به موجب قوانین این کشور برای [عنوان شخص نهاد/اداره/کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] ممکن است.
۲. در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی، چه اصلی چه غیراصلی، دادگاه می‌تواند، با درخواست نماینده خارجی، تقسیم تمام یا بخشی از اموال بدهکار را که در این کشور قرار دارند، به نماینده خارجی یا شخص دیگر تعیین شده از سوی دادگاه بسپارد، مشروط بر آن که دادگاه متقاعد شده باشد که از منافع طلبکاران در این کشور به قدر کفایت محافظت می‌شود.
۳. در صدور قرار به موجب ماده حاضر، به درخواست نماینده یک رسیدگی خارجی غیراصلی، دادگاه باید متقاعد شده باشد که آن قرار (یا) مربوط به اموالی است که به موجب قانون این کشور

۲۳. هم قرار موضوع ماده ۱۹ که ناظر بر مرحله قبل از شناسایی است و هم قرار موضوع ماده ۲۱ که مربوط به مرحله پس از شناسایی است، به صلاحدید دادگاه صادر می‌شوند و لذا موارد یاد شده در بند ۱ ماده ۲۱ جنبه تمثیلی داشته، جزء موارد شاخص و رایج در رسیدگی‌های ورشکستگی هستند و چنان که بند ۲ ماده ۲۲ مقرر می‌دارد، دادگاه هم چنین می‌تواند صدور قرار را به شرایطی که مناسب می‌داند، منوط کند (پاراگراف‌های ۱۵۴ و ۱۵۶ راهنمای تصویب سند (م)).

باید در آن رسیدگی خارجی غیراصولی اداره شوند یا مرتبط با اطلاعات مورد نیاز در آن رسیدگی است.^{۳۳}

ماده ۲۲. حمایت از طلبکاران و دیگر اشخاص ذینفع

۱. در صدور یا امتناع از صدور قرار به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱، یا در اصلاح یا خاتمه قرار به موجب بند ۳ ماده حاضر، دادگاه باید متقاعد شده باشد که از منافع طلبکاران و دیگر اشخاص ذینفع، از جمله بدهکار به قدر کفایت محافظت می‌شود.
۲. دادگاه می‌تواند قرار صادرشده به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱ را به شرایطی که مناسب می‌داند، منوط کند.
۳. دادگاه می‌تواند، به درخواست نماینده خارجی یا یک شخص متأثر از قرار صادرشده به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱، یا رأساً، چنین قراری را اصلاح کند یا خاتمه دهد.^{۳۴}

ماده ۲۳. دعاوی مانع از اعمال زیان‌بار به حال طلبکاران

۱. در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی، نماینده خارجی اهلیت طرح دعوی را [به انواع دعاوی به منظور جلوگیری یا به طریق دیگری بی‌اثر کردن اعمال زیان‌بار به حال طلبکاران که در این کشور از سوی شخص یا نهاد اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه قابل طرحند، اشاره شود] دارد.
۲. هنگامی که رسیدگی خارجی، یک رسیدگی غیراصولی است، دادگاه باید متقاعد شده باشد که آن دعوی به اموالی مربوط می‌شود که به موجب قانون این کشور، باید در آن رسیدگی خارجی غیراصولی اداره شوند.

ماده ۲۴. ورود نماینده خارجی در رسیدگی‌های مطرح در این کشور

- در صورت شناسایی یک رسیدگی خارجی، نماینده خارجی می‌تواند در هر رسیدگی که شخص بدهکار یک طرف آن است، وارد شود، مشروط بر آن که الزامات قانون این کشور رعایت شوند.^{۳۵}

^{۳۳} علت حکم این بند این است که منافع و اختیارات نماینده یک رسیدگی خارجی غیراصولی، محدودتر از منافع و اختیارات نماینده یک رسیدگی خارجی اصلی است. بنابراین، دادگاه باید در صدور قرار خود در چنین مواردی، از صدور قراری که به نماینده رسیدگی خارجی غیراصولی، اختیاراتی وسیع و غیرضروری اعطا می‌کند، اجتناب ورزد (پاراگراف ۱۵۸ راهنمای تصویب سند). این مسأله در مواد دیگری نیز از جمله در بند ۴ ماده ۱۹، قسمت «ج» ماده ۲۹ و ماده ۳۰ لحاظ شده است (پاراگراف ۱۶۰ راهنمای تصویب سند) (م).

^{۳۴} این بند، به شخص متأثر از قرار صادرشده به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱، اهلیت تقدیم دادخواست به دادگاه را برای درخواست اصلاح یا خاتمه قرار صادرشده اعطا می‌کند (پاراگراف ۱۶۲ راهنمای تصویب سند) (م).

^{۳۵} این ماده، نسبت به نماینده رسیدگی خارجی اصلی و غیراصولی اعمال می‌شود (پاراگراف ۱۶۸ راهنمای تصویب سند). نماینده خارجی در رسیدگی‌هایی می‌تواند وارد شود که به موجب قسمت «الف» از بند ۱ مواد ۲۰ و ۲۱ متوقف نشده باشند

فصل چهارم) همکاری با دادگاه‌های خارجی و نمایندگان خارجی^{۳۶} ماده ۲۵. همکاری و ارتباط مستقیم بین یک دادگاه از این کشور و دادگاه‌های خارجی یا نمایندگان خارجی

۱. در مسائل مورد اشاره در ماده ۱، دادگاه باید با دادگاه‌های خارجی یا نمایندگان خارجی حداکثر همکاری ممکن را، یا به طور مستقیم یا از طریق [عنوان شخص یا نهاد اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] به عمل آورد.

۲. دادگاه می‌تواند به طور مستقیم با دادگاه‌های خارجی یا نمایندگان خارجی ارتباط برقرار کند یا از آن‌ها به طور مستقیم درخواست اطلاعات یا کمک کند.^{۳۷}

ماده ۲۶. همکاری و ارتباط مستقیم بین [عنوان شخص یا نهاد اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] و دادگاه‌های خارجی یا نمایندگان خارجی

۱. در مسائل مورد اشاره در ماده ۱، [عنوان شخص یا نهاد اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] باید در اعمال و وظایف خود و منوط به نظارت دادگاه، حداکثر همکاری ممکن را با دادگاه‌های خارجی یا نمایندگان خارجی به عمل آورد.

۲. [عنوان شخص یا نهاد اداره‌کننده بازسازی یا تصفیه به موجب قانون کشور تصویب‌کننده درج شود] حق دارد در اعمال و وظایف خود و منوط به نظارت دادگاه، به طور مستقیم با دادگاه‌های خارجی یا نمایندگان خارجی ارتباط برقرار کند.

ماده ۲۷. شکل‌های همکاری

همکاری مورد اشاره در مواد ۲۵ و ۲۶ ممکن است به هر طریق مناسبی به اجرا درآید،^{۳۸} از جمله:
الف) انتصاب شخص یا نهادی برای اقدام بر طبق دستور دادگاه؛

(پاراگراف ۱۶۹ راهنمای تصویب سند). برخلاف ماده ۱۲ که ناظر بر «شرکت» نماینده خارجی در یک رسیدگی ورشکستگی جمعی در کشور تصویب‌کننده برای انجام وظایف نمایندگی او است، «ورود» نماینده خارجی در این ماده، به معنای اتخاذ موضعی له یا علیه بدهکار در یک رسیدگی فردی است (پاراگراف ۱۷۲ راهنمای تصویب سند) (م).

۶۳. مواد ۲۵ تا ۲۷ از این فصل، ناظر بر ایجاد تمهیداتی برای همکاری دادگاه‌ها و مدیران ورشکستگی در دو یا چند کشور است تا بهترین تدابیر برای بازسازی شرکت‌های ورشکسته یا حفظ و به حداکثر رساندن ارزش اموال بدهکار ورشکسته اتخاذ گردد (پاراگراف ۱۷۳ راهنمای تصویب سند) (م).

۷۳. کاربرد واژه «به طور مستقیم» در این ماده، برای تأکید بر ضرورت اجتناب از روش‌های سنتی و وقتگیر همکاری، مانند نیابت قضایی است؛ چراکه تسریع جریان همکاری بین دادگاه‌ها، از اهداف مهم این سند است (پاراگراف ۱۷۹ راهنمای تصویب سند) (م).

۸۳. مسلم است که اجرای این همکاری، منوط به رعایت قواعد آمره کشور تصویب‌کننده خواهد بود (پاراگراف ۱۸۲ راهنمای تصویب سند) (م).

ب) تبادل اطلاعات به هر وسیله‌ای که دادگاه مناسب بداند؛
ج) هماهنگ کردن اداره و نظارت بر اموال و امور بدهکار؛
د) تأیید یا اجرای توافقات مربوط به هماهنگ کردن رسیدگی‌ها از سوی دادگاه‌ها؛
هـ) هماهنگ کردن رسیدگی‌های همزمان مربوط به یک بدهکار؛
و) [کشور تصویب‌کننده ممکن است بخواهد شکل‌های دیگری یا نمونه‌هایی از همکاری را فهرست کند].

فصل پنجم) رسیدگی‌های همزمان

ماده ۲۸. شروع یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] پس از شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی
پس از شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی، رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] تنها در صورتی می‌تواند شروع شود که آن بدهکار، اموالی در این کشور داشته باشد.^{۳۹} آثار آن رسیدگی باید به اموال بدهکار که در این کشور قرار دارند و، تا جایی که برای اعمال همکاری و هماهنگی به موجب مواد ۲۵، ۲۶ و ۲۷ ضرورت دارد،^{۴۰} به دیگر اموال آن بدهکار که به موجب قانون این کشور باید در آن رسیدگی اداره شوند، محدود گردد.

ماده ۲۹. هماهنگی یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] و یک رسیدگی خارجی
هنگامی که یک رسیدگی خارجی و یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص گردد] به طور همزمان نسبت به یک بدهکار در حال انجام باشد، دادگاه باید درصدد همکاری و هماهنگی به موجب مواد ۲۵، ۲۶ و ۲۷ برآید و موارد ذیل باید اعمال گردند:

الف) هرگاه رسیدگی در این کشور، در زمانی که درخواست شناسایی آن رسیدگی خارجی ثبت می‌شود، در حال انجام باشد،

۹۳. مواد ۲۸ و ۲۹ مقرر می‌دارند که شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی، مانع از شروع یک رسیدگی ورشکستگی محلی نسبت به همان بدهکار نیست، مشروط بر آن که آن بدهکار در این کشور نیز اموالی داشته باشد (پاراگراف ۱۸۴ راهنمای تصویب سند). البته کشور تصویب‌کننده می‌تواند در قانون ملی خود، شروع رسیدگی محلی را نسبت به همان بدهکار منوط به آن کند که محل تجاری بدهکار در کشور تصویب‌کننده قرار داشته باشد (پاراگراف ۱۸۶ راهنمای تصویب سند) (م).
۴۰. این دو مورد، محدودیت‌هایی هستند که مانع از تسری آثار یک رسیدگی محلی به اموال بدهکار در خارج از کشور می‌گردند (پاراگراف ۱۸۷ راهنمای تصویب سند) (م).

(۱) هر قرار صادرشده به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱ باید متناسب با رسیدگی در این کشور باشد؛
(۲) اگر آن رسیدگی خارجی در این کشور به عنوان یک رسیدگی خارجی اصلی شناسایی شود، ماده ۲۰ اعمال نمی‌گردد.
(ب) هرگاه رسیدگی در این کشور، پس از شناسایی، یا پس از ثبت درخواست شناسایی آن رسیدگی خارجی شروع شود،
(۱) هر قرار معتبر به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱ باید از سوی دادگاه بازنگری شود و در صورتی که متناسب با رسیدگی در این کشور نباشد، باید اصلاح شود یا خاتمه یابد؛
(۲) اگر رسیدگی خارجی، یک رسیدگی خارجی اصلی باشد، توقیف و تعلیق مورد اشاره در بند ۱ ماده ۲۰، در صورتی که متناسب با رسیدگی در این کشور نباشد، باید به موجب بند ۲ ماده ۲۰ اصلاح شود یا خاتمه یابد.
(ج) در صدور، تمدید یا اصلاح قرار صادرشده به درخواست نماینده یک رسیدگی خارجی غیراصلی، دادگاه باید متقاعد شده باشد که آن قرار (یا) مربوط به اموالی است که به موجب قانون این کشور باید در آن رسیدگی خارجی غیراصلی اداره شوند یا مرتبط با اطلاعات مورد نیاز در آن رسیدگی است.

ماده ۳۰. هماهنگ کردن بیش از یک رسیدگی خارجی

در مسائل مورد اشاره در ماده ۱، در ارتباط با بیش از یک رسیدگی خارجی مربوط به یک بدهکار، دادگاه باید درصدد همکاری و هماهنگی به موجب مواد ۲۵، ۲۶ و ۲۷ برآید^{۴۱} و موارد ذیل باید اعمال شوند:

(الف) پس از شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی، هر قرار صادرشده به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱ به درخواست نماینده یک رسیدگی خارجی غیراصلی، باید متناسب با آن رسیدگی خارجی اصلی باشد؛^{۴۲}

(ب) اگر یک رسیدگی خارجی اصلی، پس از شناسایی یا پس از ثبت درخواست شناسایی یک رسیدگی خارجی غیراصلی، مورد شناسایی قرار گیرد، هر قرار معتبر به موجب ماده ۱۹ یا ۲۱ باید

۱۴. ماده ۳۰ ناظر بر مواردی است که یک بدهکار، موضوع دو یا چند رسیدگی ورشکستگی در خارج از کشور تصویب‌کننده بوده و نماینده آن رسیدگی‌ها، خواستار شناسایی یا صدور قرار در کشور تصویب‌کننده است. در صورتی که علاوه بر آن رسیدگی‌های خارجی، در کشور تصویب‌کننده هم یک رسیدگی ورشکستگی نسبت به همان بدهکار در حال انجام باشد، دادگاه باید دو ماده ۲۹ و ۳۰ را در کنار هم اعمال کند (پاراگراف ۱۹۲ راهنمای تصویب سند) (م).
۲۴. در حالی که در ماده ۲۹، اولویت با رسیدگی محلی یا داخلی نسبت به رسیدگی خارجی بود، در ماده ۳۰ در ارتباط با چند رسیدگی خارجی، ترجیح با رسیدگی خارجی اصلی نسبت به غیراصلی است و در بین چند رسیدگی خارجی غیراصلی، اولویت و ترجیحی وجود ندارد (پاراگراف ۱۹۳ راهنمای تصویب سند) (م).

از سوی دادگاه بازنگری شود و در صورتی که متناسب با رسیدگی خارجی اصلی نباشد، باید اصلاح شود یا خاتمه یابد؛

ج) چنانچه پس از شناسایی یک رسیدگی خارجی غیراصلی، رسیدگی خارجی غیراصلی دیگری مورد شناسایی قرار گیرد، دادگاه باید به منظور تسهیل هماهنگی آن رسیدگی‌ها، قرار صادر کند، (یا قرار صادرشده را) اصلاح کند یا خاتمه دهد.

ماده ۳۱. فرض ورشکستگی بر مبنای شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی

در نبود دلیل خلاف، شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی، از نظر شروع یک رسیدگی به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص‌گردد]، دلیل آن است که آن بدهکار، ورشکسته است.^{۴۳}

ماده ۳۲. قاعده پرداخت در رسیدگی‌های همزمان

بدون خدشه به دعاوی تضمین‌شده (دارای وثیقه) یا حقوق عینی، طلبکاری که درخصوص ادعای خود در یک رسیدگی به موجب قانون راجع به ورشکستگی در یک کشور خارجی، (بخشی از طلب خود را)^{۴۴} دریافت کرده است، نمی‌تواند برای همان ادعا در یک رسیدگی مربوط به همان بدهکار به موجب [قوانین راجع به ورشکستگی کشور تصویب‌کننده مشخص‌گردد] وجهی را دریافت کند، تا وقتی که پرداخت به دیگر طلبکاران از طبقه مشابه، به طور نسبی کم‌تر از وجهی باشد که آن طلبکار قبلاً دریافت کرده است.^{۴۵}

۳۴. در برخی از کشورها، شروع رسیدگی ورشکستگی مستلزم وجود دلیلی مبنی بر ورشکسته شدن بدهکار است. در این موارد ماده ۳۱، شناسایی یک رسیدگی خارجی اصلی - نه غیر اصلی - را اماره‌ای قابل رد بر ورشکستگی بدهکار می‌داند؛ زیرا وقتی بدهکار در کشوری که مرکز منافع اصلی او است، موضوع یک رسیدگی ورشکستگی قرار گرفته، می‌توان او را در کشور تصویب‌کننده نیز ورشکسته فرض کرد و برای حفاظت از منافع طلبکاران محلی، به سرعت رسیدگی محلی را در مورد او شروع کرد (پاراگراف‌های ۱۹۴، ۱۹۵ و ۱۹۷ راهنمای تصویب سند) (م).

۴۴. در نسخه انگلیسی این قانون نمونه، از اصطلاح «پرداخت جزئی» با معادل انگلیسی «part payment» استفاده شده است (م).

۵۴. این ماده، بر طبقه‌بندی دعاوی به موجب قانون کشور تصویب‌کننده تأثیری ندارد و صرفاً بر اعمال رفتار برابر با تمام طلبکاران در یک طبقه تأکید می‌کند. بنابراین، در برابر دعاوی طلبکاران با وثیقه و دارای حقوق عینی، پرداخت به صورت کامل صورت می‌پذیرد و این ماده تأثیری بر آن نخواهد داشت (پاراگراف ۱۹۹ راهنمای تصویب سند) (م).